

MUDr. Jan Cimický

životní zpověď i osudová setkání

+ psychotesty
pro členy

Jan Cimický
Zbyněk Stárek

FRAGMENT

MUDr. Jan Cimický – životní zpověď i osudová setkání

Vyšlo také v tištěné verzi

www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

MUDr. Jan Cimický – Psychotesty a desatera na každý den

Pavel Kantorek – Žoužel a jiné povídky

Jan Cimický, Zbyněk Stárek

MUDr. Jan Cimický – životní zpověď i osudová setkání – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Už se s Honzou známe, jak se říká, nějaký ten pátek. Vlasy prošedivěly, ale chuť do práce zůstává. Jsme stejný ročník, i když Honza je o pár měsíců starší... anebo já mladší...? Tak tohle on používá podle toho, jak se mu to zrovna hodí..., ale nic to nemění na faktu, že už to bude šedesát let, co jsme na tomhle světě...

Díky nakladatelství Fragment bych byl rád, kdyby tahle knížka byla takovým naším společným dárkem...

MUDr. Jan Cimický

životní zpověď i osudová setkání

Jan Cimický

Zbyněk Stárek

Obsah

Úvod	7
Část I Jak se z básníka stává psychiatr.....	9
Kořeny domova	9
Touha po poznání	12
Ryby.....	13
Kopec nad Dejvicemi	15
Škola hrou?	17
Dědeček, babička a celá naše rodina	19
Můj bratr Petr.....	20
Senzační prázdniny	21
Jmenovala se Jiřinka.....	22
Vynikající parta	23
Jak jsme dělali delegaci	23
Majerová a naše divadlo	25
Na návštěvě u Vlasty Buriana	26
Bylo mi třináct.....	27
Naše rošťárny	28
Moje první básnička	30
Začala střední škola	32
Seifert je můj osud	34
Mezi básníky	37
Pomalu končí střední škola	38
Poslední prázdniny	39
Setkání s Françoise	43
Budeme se stěhovat	44
Rovnou do prvního ročníku	45
Zazvonil jsem na Jarmilu Glazarovou	46
Nadějný rok 1968	49
Budu chirurg nebo psychiatr	51
Jak se z básníka stává psychiatr	54

Část II ...a z psychiatra básník	55
Kamarádi z Hanspaulky	55
Tak to nepude.	57
Pozor, vizita!	57
Jak mi volal Štěpánek	58
Jak hrál Hanzlík blázna.	59
Bezprostřední Luděk Nekuda	61
Jirka Krampol.	64
Jak jsme v Harrachově udíleli Nobelovu cenu.	82
Setkání se slavnými a významnými osobnostmi.	84

Část III Francouzská zastavení	94
Paříž, má láska.....	94
Anick a Joffrey	96
Jean Lefebvre	99
Setkání s Jeanem Maraisem	101
Živá legenda – Jean Paul Belmondo	102
Elán a šarm – Annie Girardotová	104
Louis de Funès a Michel Galabru	121
„Bonjour, monsieur Noiret!“	122
Mozaika osobností	126
Nerezavějící láska	127

Část IV Tak trochu jinak.....	129
Svědectví o naději	129
Desatero otázek	135

Část V A něco pro vás	142
Test: jste trpěliví a vytrvalí?	142
Test: jak se umíte rozhodnout?	145
Test: máte sportovního ducha?	149
Test: potřebujete dovolenou?	152
Test: je vaše partnerka žárlivá?	155
Na úplný závěr	158

Bibliografie	163
---------------------------	-----

Úvod

JAN CIMICKÝ

Lékař našich duší

S některými lidmi je vám příjemně okamžitě. Jste ochotni se jim svěřovat a jak si bez velkého uvažování jim důvěřujete. Proto mám rád MUDr. Jana Cimického. Je to přesně tenhle typ člověka. I když se dlouho nevidíme, jakmile se setkáme, ihned si máme o čem povídat. Moje starosti jako by ustupovaly do pozadí a já si začínám uvědomovat krásu konverzace s inteligentním člověkem. Musí to být dobrý lékař, říkám si vždycky znovu a hovor s ním prodlužuji, neboť mě doktorův hlas nejenom uklidňuje, ale i naplňuje příjemným pocitem porozumění.

Na Janu Cimickém mě fascinovalo vždy i to, co všechno stačí. Každý den se především věnuje svým pracovním úkolům v Modré laguně. Nic neodbývá. Jednomu by to stačilo ke každodennímu štěstí i ke každodennímu vyčerpání. Janu Cimickému ne. Volný čas pro něho znamená další studium nových poznatků v medicíně, psaní detektivek, básní, povídek. Připočteme-li k tomu, že tento zajímavý člověk i překládá, věnuje se divadlu, zajíždí na besedy, má fungující rodinu a kupodivu i spí, nestačíte se divit, co se do čtyřiaadvaceti hodin všechno vejde. Nestačíte se divit, že tento muž nemá tik v oku, netrhá co chvilí hlavou a zběsile neposkakuje. Naopak je klidný, vyrovnaný, mnohdy jde domů i procházkou přes Hradčany, které miluje, a když mu voláte, právě venčí psa.

Jednu dobu jsem si myslel, že Honza Cimický má dvojníka, kterého si najal, aby z nás všech dělal blbce, objevoval se tu i onde a svou přítomností na několika místech současně nám dokazoval, jak my, jeho přátelé (obyčejní smrtelníci) jsme neschopní a nevýkonní. Bohužel pro nás – není tomu tak. Doktor Cimický tohle všechno, a ještě něco navíc, stačí úplně sám. A navíc je přesný. Všude je včas, auto má naleštěné a na stole pořádek. Kdybych byl mladá slečna, určitě bych se do něho zamiloval. Ale to mu nehrozí. Jsem zralý muž, a tak Honzovi z mé strany hrozí jen upřímné přátelství a obdiv i díky za spolupráci s Divadlem Jiřího Grossmana.

Miloslav Šimek

(v Praze 1995)

Jak se z básníka stává psychiatr...

Kořeny domova

Kde je vlastně skutečný domov člověka? Někde tam, kde má své dávné kořeny, o nichž možná ani neví, ale přece ho přitahují k místům a krajinám?

Je domov spojený s dětstvím, s dotekem, kde jsme se narodili a odkud jsme začali poznávat svět kolem?

Jan Werich a Jiří Voskovec tvrdili, že domov je tam, kde jsme jako kluci hráli kuličky. A kdosi jiný řekl, že se dobře cítí všude, kde si může odložit klobouk na věšák a posadit se.

Asi každý člověk má v sobě jinou míru vazby k domovu a každý jej chápe jinak.

...Vím o sobě, že já jsem strašně připoután k této malé zemi, a když jsem někde na cestách, už po několika dnech na mne dopadá podivný prchavý stesk. Najednou si člověk uvědomuje drobné detaily, kterým dřív, před tím, vůbec nepřikládal důležitost.

Když jsem před mnoha lety trávil více měsíců ve Francii, kterou miluji a kde se cítím volně a příjemně, přesto se mi stávalo, že mne opakovaně probouzel sen: ležel jsem na krásné a voňavé jizerskohorské louce, plné šťavnaté trávy a barevných květů, slunce pražilo a já jsem cítil tu opojnou čerstvou vůni. Přestože jsem dlouho předtím v Jizerských horách nebyl, najednou se mi začaly vracet a připomínat... Jak jsem v tu chvíli toužil být paradoxně nikoli v Paříži, ale někde na Malé Jizerce, jít loukou až na Smědavu anebo stoupat z Harrachova na Dvoračky a přes Kotel až k Labské boudě! Projít nad Obřím dolem a zastavit se na krkonošském hřebeni u pramenů Labe... Byl to sugestivní sen. Od té doby každý rok, byť na jediný den, vracím se do těch snových míst. Snad i proto, že jsem si je nesl v cizině někde v koutku duše s sebou!

Zvláštní věc, nejvíc mi přitom tenkrát, po několika měsících pobytu v cizině, chyběly docela prozaické věci: znojemské sladkokyselé okurky, voňavá opečená klobása z Václavského náměstí s obyčejnou hořčicí a krajíc měkkého, ještě teplého, venkovského chleba..., až se mi sbíhaly sliny při pouhém pomyslení!

Aby mi udělali radost, dostal jsem tenkrát od přátel pětikilovou plechovku okurek. Otevřel jsem je hned večer a celou tu obrovskou konzervu jsem zcela barbarsky spořádal. Dokonce i zbylý lák jsem vypil. Jak mi to chutnalo! A nic, žádná střevní nebo jiná komplikace. Třeba jsem se tolik těšil, že to muselo dopadnout dobře!

Myslím, že po několika měsících pobytu v cizině v podstatě každý prožívá nějakou krizi. Někdo ji zapudí, zvládne, zaměstná se a nedovolí citům, aby zvítězily nad myšlenkami a vzpomínkami. Ale není to snadné. Stávalo se mi, že jsem jel pařížským metrem a najednou jsem měl pocit, že slyším češtinu. Kdepak, byla to jen iluze. Když jsem se zaposlouchal opravdu pozorně, mluvili ti lidé většinou francouzsky.

Ale jednou, padal na mě trochu smutek a potřeboval jsem vyjet mezi lidi. Nasedl jsem na předměstský vláček, který mne vždycky odvážel z nádraží v La Verrière za půl hodiny až na Montparnasse. Vláček přijížděl od Rambouillet a já přistoupil do vagonu, kde si povídala jakási větší společnost. Někteří v ní byli úctyhodně staří. Posadil jsem se na volné místo mezi ně, zabrán do svých úvah a myšlenek, a teprve po chvíli jsem si uvědomil, že ti lidé nemluví francouzsky. Znělo to libozvučně a já rozuměl každé slovo... Zaposlouchal jsem se. Mluvili rusky! Zvláštní změna. Rozuměl jsem jim k mému vlastnímu překvapení každé slovo a asi to bylo na mé tváři rázem znát! Zpozorovali to.

„Myslím, že tady někdo rozumí rusky,“ pronesl významně jeden z nich.

Co jsem měl dělat? Přiznal jsem se. A v tu chvíli mne obklopili, jako kdyby potkali někoho obzvlášť blízkého.

„Já nejsem Rus,“ povídám, „já jsem Čech, z Prahy!“

„Ach, z Prahy!“

Byla to skupina emigrantů, kteří přišli do Paříže z Petěrburgu hned po Říjnové revoluci. Ti mladší se tu už narodili. Jakou měli radost, že potkali v tom jejich novém světě, kde si v podstatě přivykli, někoho, s nímž mohou mluvit svým jazykem, jako když jsou jen mezi sebou. V daleké cizině svým jazykem!

„Nemáte hlad? A máte kde bydlet?“ nabízeli mi své přátelství i statky.

„Jen přijďte mezi nás, je to kousek od mostu Alma. My víme, že je vám smutno!“ Bylo to poprvé, že si toho někdo všiml!

Vystoupili ve Versailles. Než se dal vlak zase do pohybu, shromáždili se všichni na peronu a mávali mi, dokud vlak nezmizel.

Už jsem je nikdy nespatřil, ale budu si do smrti pamatovat, jak krásný pocit to byl, když vám někdo, daleko od domova, nabídne kus srdce.

Vím, že jsou lidé, kteří se nikdy netrápí. Ať budou žít kdekoli, najdou si tam snadno nový styl života, zapustí nové kořeny a zvyknou si na nové podmínky. Mohou tak žít v Evropě, v Africe nebo v Americe a určitě nikdy nestrádají. A možná se v novém domově cítí i lépe než v tom předchozím. Ale znám i ty, co v emigraci prožívají nesmírné trápení a padá na ně hluboká deprese...

Vím však, že mým domovem je navzdory tomu všemu právě i Paříž! Když mohu přijet na pouhých pár dnů, projít ta nejmilejší místa, třeba po rue Mouffetard, na Montmartru či u Seiny, jako bych nadechoval zvláštní pohodu a harmonii.

A pak se šťasten mohu zase vrátit do Prahy!

Jsou místa, kde se člověk necítí jako v cizině, navzdory jazyku, kterému nerozumí a nechápe význam slov. Jde spíš o atmosféru, která jako by umožňovala chápat.

Myslím, že nejtěžší je však získat v novém prostředí skutečné přátele, s nimiž člověk může upřímně sdílet své city, obavy i radosti, kteří se stanou i součástí náplně volného času a vstoupí do jeho života, kde nahradí vše, co bylo předtím. Tak nějak totiž funguje naše psychika – něco za něco!

V práci, pokud má člověk štěstí a zařadí se, je to obvykle samozřejmé. Mnohem horší je však osamělost po práci, kdy ještě více zesiluje pocit izolace. Ať v okruhu několika málo blízkých a spřízněných duší, či v absolutní samotě, bývá trýznivý. Psychiatri tomu říkají syndrom z vykořenění, ve Francii je to *déracinement*, v Rusku syndrom z „putěšestvija“. Jeho obraz se může srovnat s hlubokou depresí, kde téměř vymizí radost ze života, chuť bojovat, člověka opřede únava a apatie. Je třeba ji léčit!

Ptal jsem se mého nejznamenitějšího kamaráda, s nímž jsem vyrůstal od dětství, Jirky Lamberka, jak dokázal při své citlivosti přivyknout. Je také lékař a žije již víc jak třicet let v Miami, v USA. „Musel jsem si zapamatovat, že jsem tady doma. A musel jsem tomu uvěřit,“ řekl mi.

Dokázal to, ale stejně se nyní rád vrací, a stále častěji.

Samozřejmě, vždyť tady jsme spolu hráli kuličky...

Touha po poznání

Zrození života je bezesporu největším zázrakem současného vesmíru. Lidé dnes mnohem více vědí o smrti, o umírání, ale o životě víme ještě pořád velice málo. Proto se odjakživa pokoušíme z hvězd nebo jiných údajů vyčíst, jaký bude ten, který se právě narodil.

Co všechno asi ovlivňuje náplň našeho života na této zemi, co ovlivňuje soulad a rozvíjení vlastností a talentu?

Ano, porozumět sami sobě!

Tato odvěká touha člověka poznat úskalí života! Skutečná a nezvratná osudovost neexistuje – to právě člověk má ve svých rukou veškeré možnosti tvořit harmonii a štěstí – ovšem s jednou podmínkou: jestliže obětuje svou pýchu za pokoru, nesnášenlivost za citlivé vnímání druhých a naučí se odpouštět. Pak má všechny šance před sebou. Na jejich prahu je poznání. Nahlédnout do vlastní duše, pocitů a obav, a třeba si nastavit i neúprosné zrcadlo pravdy.

Jsou chvíle, kdy nás nějaká síla táhne, láká a přitahuje. A my se proto vracíme na místa dávno známá. Podvědomě hledáme své vlastní stopy. Zbyly tu jistě i po letech. Snad je v nich skryta odpověď na otázku, jací jsme a jací jsme mohli být, kdybychom správně pochopili neviditelné signály, které k nám vysílá svět, co nás obklopuje. Vracíme se na místa, která nám byla blízká, jako bychom v nich hledali i sílu, když nám dochází. Naše stopy. Místa dětských her. Dávné cesty ke škole. První lásky a zklamání. To všechno je odraz našeho života.

Zastavme se v nekonečném shonu dnešního světa na malou chvíli načerpat trochu harmonie od unavených buněk našich vzpomínek, touhy i představ. Jen na chvíli. Sedněte si pohodlně a uvolněte se, aby vás nic netlačilo. Odložte na okamžik i všechny starosti a nejistou úzkost. Zavřete oči. Nechte jen své myšlenky a pocity dál plynout, volně a klidně, jako se řetězí vzpomínky.

Možná že se už i trochu usmíváte: a právě v tom je klíč, který otvírá lidskou duši.

Kolik generací už chtělo vstoupit do té neznámé hlubiny, alespoň klíčovou dírkou pohlédnout do vesmíru na zákonitosti našeho světa, našeho žití a pochopit je. Naučit se předpovídat, a zároveň se toho bát, paradoxně toužit poodhalit budoucnost, a přitom se obávat pohlédnout pravdě do očí, poznat to, co jen přirozeným během času přichází a odchází. Možná že to můžeme ovlivnit. A tahle možnost vzrušuje a láká.

Až se hlava zatočí, když na jasné obloze spatříte za teplé a průzračné noci krystalky vzdálených hvězd.

A v tu chvíli nás napadá, že přece musí existovat nějaká míra poznání, kterou jen tušíme. Tajemství toho, co nám neznámá síla vložila, to, co v nás dříme od narození, ale co musíme objevit sami, pěstovat a rozvíjet a možná i potlačovat, aby nás to nakonec neovládlo. Znamení zvěrokruhu – odvěká touha pochopit zákonitosti po staletí odpozorované.

Můžeme jim věřit i nevěřit, řídit se jimi i odmítat je, brát je doslova a vážně i žertovat. Jsou tu: Beran i Býk, Blíženec s Rakem, Lev, Panna i Váhy, Štír, Střelec i Kozoroh a také Vodnář a Ryby – dvanáct období každého roku.

Jsou v nich uloženy prvky povah, vlastnosti dobré i zlé.

Ryby

...Narodil jsem se 23. února a patřím do horoskopu Ryb. Ryby jsou dvanácté znamení zvěrokruhu, kterým se roční cyklus uzavírá. Je to znamení vodní a stejně jako Vodnář i Kozoroh symbolizují Ryby dospělost a jsou předzvěstí nového začátku...

Lidé v tomto znamení narození jsou prý velkorysí, nerealističtí a roztržití, většinou milí a mírní a vše, co dělají, činí s hlubokým nasazením a citem. Jsou obětaví, jemní, citliví i proměnliví a snad trochu i tajuplní. Pracují s nevýslovnou tvrdošijností a sveřepostí, ale potřebují k tomu i vhodné podmínky. Nastane-li v jejich životě nejasnost či nejistota, snaží se ji rychle vyjasnit, vysvětlit a zahladit. Rybám nesvědčí kalná a neprůhledná voda, trápí je. Jejich předností je i jistá míra sebekritičnosti a skromnosti, netouží po vyhrátých místech na výsluní, nejsou žárliví ani závistiví a vždy pomáhají druhým, pokud si pomoc zaslouží. Mnohdy jsou poněkud tajuplní, ale vždy mají sklon k charitě. Mohou to být i puntičkáři, které rozladí drobnosti. Protože se v životě řídí spíše intuicí, postrádají rozhodnost. I při nutném rozhodování se řídí svým okamžitým instinktem. Neradi úradují, ale umějí svým příkladem strhnout druhé. A raději chválí, než kritizují.

Ryba je snívá, zdá se druhým neproniknutelná a někdy i nejistá. Nikdo však neumí hovořit o lásce lépe. Ryba touží být milována, hřejivě a bez výhrad. Díky mimořádně silné fantazii prožívá velice bohatý milostný život. Sny jsou však pro toto znamení často důležitější než realita, snad i díky tomu je Ryba schopna vidět, co jiným uniká.

Nejsou, pravda, vždy nejspolehlivějšími partnery a, v praktickém životě často selhávají a dožívají se různých zklamání.

Rybám příliš nezáleží na hmotných statcích. Jsou spontánní a dobrosrdeční a mají umělecké nadání. Přestože bývají nedůsledné, jsou okouzující, chápající a něžné. Mívají i vynikající léčitelské schopnosti. Mohou se ovšem dostat i do negativní polohy: pak jsou velice nepraktické, nespolehlivé, líné, fanatické, sebelitostivé a náruživé. Toto znamení je podle orientální astrologie spojeno se znamením Zajíce. Podle orgánových hodin toto znamení řídí dobu mezi 5. až 7. hodinou ranní, kdy je maximum činnosti tlustého střeva. Lidé narození v tomto znamení patří mezi skřivánky, jsou časní a hned zrána jsou činorodí. Zajíc tedy kontroluje aktivitu Ryb a přináší tomuto znamení i další vlastnosti. Číňané věří, že právě zajíc je symbolem dlouhověkosti a prý i nejšťastnějšího znamení zvěrokruhu.

A čím jeho vliv ovlivňuje rybí osud?

Je oblíbený, nesnáší násilí a hrubost, má smysl pro krásu, humor a slušnost, stejně jako korektnost ve vzájemných vztazích. Má bystrý úsudek, bývá gurmán, umí se dobře ovládat, nereaguje otevřeným bojem, nevolí přímý konflikt, ale nezapomíná. Jeho hlavním heslem do života je: žít a nechat žít. Nechce být druhým na obtíž, zarmucovat je, chce žít se všemi v míru a pochopení, ale nemá rád vetřelce. Všem trpícím dokáže poskytovat rychlou a účinnou pomoc. Dokáže se uskrovnit a zříci se všeho.

Pro Ryby jsou prý typické: duhové barvy, z kovů a nerostů platina a korál, z drahokamů například topas, akvamarín a diamant a z vůní tymián. Jejich planety jsou Merkur a Jupiter, tón H, číslo 11 a dny úterý a čtvrtek.

Ve znamení Ryb se narodil spisovatel Karel May, George Harrison, Elisabeth Taylorová, Bedřich Smetana i Albert Einstein, ovšem i tenisté Jan Kodeš, Ivan Lendl a Helena Suková nebo Jurij Gagarin, Michail Gorbačov a také Miroslav Horníček nebo Josef Kroner a psychiatr Vladimír Vondráček. A také Jirka Lamberk.

...Domnívám se, že život v tomto vesmíru nemůže zmizet úplně... Končí-li jeden život, duše se přenáší jinam, možná i na jinou planetu, možná i sem, zase mezi nás. Daly by se o tom vést dlouhé diskuse. Podstatné však podle mne je to, co člověk dělá.

A já jsem si vždycky říkal – jenom nepodlehnout pocitu, že už je všechno dokonalé. Člověk, který se dokáže nadchnout pro nejrůznější naivity, ztřeštěné nápady a různá dobrodružství, ten zůstává stále mladý..., jeho biologické zrání probíhá mnohem pomaleji než jeho fyzikální věk. Teprve v okamžiku, kdy je spokojen sám se sebou a nechce nic měnit, začíná stárnout.

Ať tedy nikdy nekončí klukovské fanfarónství...!

Kopec nad Dejvicemi

...Rod Cimických přišel kdysi velice dávno, po pádu Cařihradu, na naše území z Řecka, snad ze Soluně. Dodnes je v Řecku vážené jméno Janis Cimickis, který založil klášter Velkou Lavru. Jisté však je, že ani já bych se nenarodil, kdyby se babičce za první světové války nepodařilo dovést pět dětí přes Černé moře zpět do tehdejšího nového Československa. Jedno z těch dětí byl i můj otec.

Já se narodil v Praze na Hanspaulce. Je to místo, na které hrozně rád vzpomínám. Každý jsme odněkud, každý máme svůj kout, kam se rádi vracíme ve vzpomínkách. V dětství nám tam vše připadalo obrovské, nádherné... Dospělé oči to pak vidí trochu jinak...

Hanspaulka je místo, které lze směle srovnat s kterýmkoli malým městečkem i vesnicí, protože se tam v podstatě všichni znali. A ještě dnes, potkají-li se dva Hanspauláci, dokážou předlouho vzpomínat na své kamarády a známé a jejich prostřednictvím se znovu vracejí do dětství.

Hanspaulka je také kopec nad Dejvicemi. Kopec, který se z jedné strany svažuje do Bubenče a Dejvic, na druhé pak do údolí Tiché Šárky. Místo opředené mnoha pověstmi a legendami.

Ve středovku pokrývaly stráně především vinice. Dodnes existují konkrétní důkazy, že zde měl vinice pracovník císařské kanceláře Petr Fetr a další. Historie Hanspaulky však sahá mnohem dále, především v místech, kde stojí kostel svatého Matěje. Právě tady, podle legendy, jsou pohřbeni Ctiradovi druhové, které proradná Šárka dovedla typicky ženskou lstí a zradou do záhuby. Prostý kostelík, stojící nad romantickým údolím Tiché Šárky, skrývá mnoho půvabů stejně tak jako hřbitov kolem něho. Leží tu Josef Kopta, Václav Řezáč i Josef Kemr.

...Pro nás děti byla však Hanspaulka obrazem něčeho, co mělo duši. Byla tu spousta malinkých obchůdků... Obchůdky měly ještě své původní majitele, a tak se chodilo nakupovat k Odkolkům, do mlékárny k paní Hruškové, do kožešnictví k Šinovským. Paní Boříková měla papírnictví a pan Kracík byl švec.

Hanspaulka byla přístupná pouze trolejbusem, který jezdíval z Bořislavky a konečnou měl u kostela sv. Matěje v místech, kde bývala slavná Matějská pouť. Ta se však za mého mládí přenesla definitivně na náměstí do Dejvic. Vždy v únoru jsme se na ni moc těšili. Seběhli jsme kolem zámku třešňovkou a byli jsme na dejvickém kulatém náměstí...

Ale Hanspaulka skrývá ještě jednu zajímavou architektonickou památku. Vedle rokokového zámku Hanse Paula Hippmana jsou tu celé tři ulice na Babě. Od kostela sv. Matěje až ke zřícenině, která ční nad tratí. Snad to byla původně poslední hláska nebo vinný lis. Když se svého času stavěla zmíněná trať, líbila se dělníkům zřícenina natolik, že ji opravili.

...Kousek pod zříceninou, ze které se kdysi předával kouřový signál směrem na Pražský hrad, blížilo-li se nějaké nebezpečí, je ve skále malá jeskyně a v ní, jak jsme věřili, je zakopán poklad. Nejenom, že jsme tomu věřili, jali jsme se ho také vykopat. Naštěstí na nás nespádl strop! Ovšem přesně jsme věděli, co s pokladem uděláme. Nenašli jsme ho, škoda...

Poklady se však skutečně nacházely na druhé straně Šárky v polích. Byly to poklady archeologické, z doby lovců mamutů, z nejrozumnějších kultur našich předků. Chodívali jsme sbírat střípky vždycky na jaře i na podzim. Po orání se dostaly na světlo a pro nás to byly vzácné poklady, zejména z doby lidu popelnicových polí...

Vraťme se ale zpět na Babu. Tato čtvrť je skutečnou památkou, skvostem. Vyrostly zde vilky, každá jiná, chlouba architektury 20. a 30. let, projektované například architektem Gočarem a mnoha dalšími osobnostmi. Každý z těch domů v sobě nese pečeť úrovně tehdejší moderní architektury.

Čtvrť Baba tvoří ojedinělý architektonický komplex moderního sídliště, ke kterému se nyní, zejména na Západě intenzivně vracejí. Tehdy naši architekti předběhli dobu o více jak padesát let.

...A ještě něco mi utkvělo z dětství... Byly to některé konkrétní profese. Například metař měl na starosti hlavní ulice na Hanspaulce. Smetal březovým koštětem i chodník a odpadky nakládal do káry. Jak jednoduché... V Paříži jsou dodnes. Škoda, Praha by si také zasluhovala čistotu. Zmizeli i klasičtí poštáci té doby. Za mého dětství k nám jezdila modrá bryčka tažená koněm, která rozvázela balíky a dopisy. Když kuň stojící před domem něco utrousil, stala se tato relikvie majetkem pána domu. Vyběhl s lopatkou a šup na zahrádku. Bylo uklizeno...

Nedá se nic dělat, koník s sebou odnesl i vzpomínky. Čas plyne příliš rychle a nedokážeme ho ani dostatečně vychutnat. Každý den, který prožijeme, bychom měli procítit, uvědomit si ho tak, abychom mohli říci, že jsme svůj život neprožili nadarmo...